

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 4101/2019
24.06.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божицара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Зоране Делибашић и Весне Поповић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Никола Тодоровски, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Дирекција полиције, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1590/2019 од 18.07.2019. године, у седници већа одржаној дана 24.06.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1590/2019 од 18.07.2019. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1590/2019 од 18.07.2019. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1590/2019 од 18.07.2019. године, одбијена је, као неоснована, жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Бујановцу П1 228/18 од 21.02.2019. године у ставу првом изреке којим је обавезана тужена да тужиоцу на име неисплаћеног новчаног потраживања за рад у отежаним условима, за период од 14.10.2015. године до 19.07.2016. године, исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом, све ближе одређено у овом ставу изреке и у ставу трећем изреке којим је обавезана тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 95.380,00 динара, са законском затезном каматом на износ од 67.500,00 динара од дана извршности до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као о изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020 у даљем тексту: ЗПП), јер пресуђењем у овој парници није одступљено од судске праксе, у којој је расправљено питање права запослених у МУП-у на посебну накнаду за рад у отежаним теренским условима, односно под већим степеном оптерећења на психофизичке и радне способности, каквим се пословима сматрају послови миграције и миграната на подручју Општина Прешево, Кањижа, Шид и Босилеград и послови заштите и безбедности на подручју Копнене зоне безбедности према АП и КиМ, у складу са Одлукама министра унутрашњих послова бр. 12188/2015 од 09.11.2015. године, бр. 6368/2016. од 26.07.2016. године и бр. 6368/2016-2 од 01.08.2016. године. Како су нижестепене пресуде донете у складу са усаглашеном судском праксом, ни прихватање одлучивања о ревизији тужене као изузетно дозвољеној не би утицало на другачији исход спора.

Имајући у виду наведено, применом члана 404. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да ревизија тужене није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе. (члан 403. ст.1.и 3.)

Одредбом члана 441. ЗПП прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У конкретном случају тужба је поднета 14.03.2017. године у којој је као вредност предмета спора означен износ од 10.000,00 динара. Поднеском од 11.10.2017. године тужба је преиначена повећањем тужбеног захтева на износ од 241.200,00 динара, о којем је одлучено првостепеном пресудом донетом 21.02.2019. године. Другостепена пресуда донета је 18.07.2019. године. Вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде је износ од 207.000,00 динара.

Како вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, Врховни касациони суд је оценио да ревизија тужене није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић